

«Το όνομά μου είναι Ουαχίντε Ρασουλί και είμαι μάνα 3 μικρών παιδιών. Σε όλη μου τη ζωή έχω περάσει μεγάλες δυσκολίες που συνεχίζονται και εδώ στην Ελλάδα, όπου έλπιζα πως θα βρω ένα καλύτερο αύριο. Παρακαλώ πολύ την ελληνική κυβέρνηση να ανταποκριθεί επιτέλους στο αίτημά μας και να μας δώσει πολιτικό άσυλο και παρακαλώ ιδιαίτερα εσάς, τους ανθρώπους που εργάζεστε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, να μας βοηθήσετε για να ακουστεί η φωνή μας σε όλο τον κόσμο. Παλεύουμε για να εξασφαλίσουμε ένα καλύτερο μέλλον στα παιδιά μας».

* Δεν είναι λόγια απελπίσιας, αλλά κουράγιου και ελπίδας. Μέσω του «ΕΨΙΛΟΝ», ο 27χρονη αφγανή μπτέρα μεταφέρει με αξιοπρέπεια το αίτημά της.

نام من وحيدة رسولی هستم با سوزنیم
در یونان زدنی سخت را که راندهم و الان
از دولت یونان خواهیم میلهم هرچیز نمودم
حالی من را بستوید و در دور دو زدنی ما
نهایم بلیرید و برای من کاری انجام صور بله
از من خواص میلهم که صورای مارا بگویی
همه مادرات با لایرسانید ~~با لایرسانید~~
وحیده رسولی

Πώς να πεις όχι! Σε μια γυναίκα που περπάτησε δεκάδες χιλιόμετρα από την άγρια Καμπούλ ώς την Αθήνα, με τρία παιδιά στην αγκαλιά, ψάχνοντας έναν καλύτερο κόσμο. Που κινδύνεψε, που συνελήφθη, που περιπλανήθηκε στο άγνωστο. Και που τώρα, με ραμμένο το στόμα, κάνει απεργία πείνας μέσα σ'ένα αντίσκηνο στην Πανεπιστημίου. Ζητώντας να ζήσει στην Ελλάδα. Ο νόμος, άτεγκτος, της λέει όχι. Η ιστορία της, όμως, φωνάζει ναι! Να πεις όχι επειδή ο νόμος είναι νόμος;

Η Ουαχίντε των Προπολαίων

«Εραψα το στόμα μου για να ακουστεί η φωνή μου»

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΦΡΑΝΤΖΟΓΛΟΥ (evaggelia@enet.gr) | ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΟ ΚΟΥΡΗ (maro_kouri@yahoo.com)